Sorin Cerin

LIBERUL ARBITRU

Editura PACO

SORIN CERIN

***

LIBERUL ARBITRU

POEZII DE MEDITAȚIE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CERIN, SORIN
Liberul arbitru / Sorin Cerin. - Bucureşti : Paco, 2015
ISBN 978-606-665-107-3

821.135.1-1

Tehnoredactare computerizată: Alexandru Achim

Coperta şi tiparul: George Savu

Tiparul a fost executat la **PACO Editură şi Tipografie**
str. Cristofor Columb nr.7 sector 1, Bucureşti
email: editurapaco@gmail.com

☎ *021 211 40 74*
0723 624 421

Editură & Tipografie
PACO S.R.L.

SORIN CERIN

LIBERUL ARBITRU

POEZII DE MEDITAȚIE

Bucureşti, 2015

„Poezia de meditație pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevăruri filozofice, ci o împletire de revelații despre aceste adevăruri. Iar raportul dintre intensitatea acestor revelații și îndoiala din care sunt construite adevărurile este chiar piatra filozofală a acestei poezii. De altfel, secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtilă ca și aceea a pastrării energiei solare din zilele calde în cele reci.”

Ana Blandiana

CUPRINS

1. Destin corupt

Ştiam că Moartea se preface a fi inimă de vânt,
ce-şi bate nesățioasă Eternitatea,
devenind Viață de Apoi.

Valuri cernite rup țărmurile Simțirii,
dizolvată în pergamentul unui Dor,
pe care nu-l pot înțelege,
nici aripile Liberului Arbitru,
naufragiat adânc în sângele Destinului,
prea corupt de Existență,
pentru a fi Fericire.

Doar ghearele lacrimilor,
mai sfâşie carnea putredă a Clipelor,
pe obrajii plini de sudoare ai Gândului.

2. Căni de pustiu

N-ar exista niciodată Amăgire,
fără paşii ciobiți ai Cănilor de Pustiu,
din care să ne bem Apa Uitării
ale căror toarte ale Amintirii,
se sufocau dacă nu erau ținute,
de privirea cerului de nea al Destinului tău,
prea înghețat,
pentru Cuvintele Orizonturilor mele,
pierdute-n praful Deşertăciunii,
din care ne clădeam trupurile,
deja sfărâmate,
de roata Olarului,
cu nume de Dummnezeu,
într-o biblie a credinței Nimănui,
din care nu ne mai puteam făuri tălpile Iubirii,
care să ne apere paşii Viitorului,
de Despărțire.

3. Virgină

Roți de resentimente,
ce-şi reneagă învârtirea propriilor căi,
ale Absurdului,
predestinate pentru a deveni,
Moarte,
la Abatorul cărnii unor Momente,
gata spre a fi procesate,
drept Magnetism Vizual,
care ne atrage sfârşiturile din priviri,
pentru a ne fi vândute,
drept începuturile unei Creații,
pe care oricât de mult am încerca să o gătim,
nu o vom putea digera niciodată,
ca fiind Virgină,
în pălmile Viselor,
 devenite pumni,
dați cu tărie,
Adevărului rupt şi şifonat,
al Întâlnirii.

4. Urmele Ridurilor

Ciorapii Cerului,
stau întinşi pe aţa Orizontului,
pentru a fi încălţaţi în Zori,
de paşii ce nu-şi vor mai recunoaşte niciodată,
Calea pentru care au fost transformaţi,
în Urmele Ridurilor adânci,
de pe faţa inimii unui Dumnezeu,
al Zădărniciei,
care ne-a fost dat spre a pecetlui,
Iubirea,
cu bisericile Clipelor Pierdute,
într-o sărbătoare continuă,
a Suferinţei.

Doar greierii surzi,
mai cântă pe la porţile surde ale Raiului,
locuit de Sfinţii orbi,
din marile noastre Revelaţii,
în care pretindem că ne redescoperim,
Adevărul Absolut,
al unui Dumnezeu ce pare pierdut din noi,
de mai bine de o Eternitate.

5. MIROBOLANTA MOARTE

Creneluri de Vise,
ascund armele letale a Societății de Consum,
la poalele căreia,
suntem uciși cu fiecare iluminare a Credinței,
care ne roagă,
să ne mai așteptăm cu răbdare,
salvatoarea și mirobolanta,
Moarte,
care ne va izbăvi,
de toate rolurile Ghearelor,
pe care eram obligați să le ascuțim zilnic,
pentru a deveni săgeți,
care să ne sfârtece Timpul,
atât de neîndurător cu cei întârziați,
la ora decesului unei Clipe a Eternității,
ce ar fi devenit,
fără nici o ezitare,
Adevărul Absolut al Existenței,
pe care unii o înjură ca fiind Iubire.

6. CORBI VULGARI

Nori de Speranțe,
se abat asupra Țărânii,
 trupurilor de sârmă ghimpată,
ruginindu-le în noroiul plin de emfază,
al Sorții,
în care se înfig roțile de plumb ale aceloraşi
scene,
dar cu regii diferite,
ale Vieții.

Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor,
împrăştie cu dărnicie Coşmaruri,
fiecăruia,
fără nici o discriminare,
bazată pe etnia sau poziția socială,
a unui Sex sau altul,
ce aduce la naştere,
viitorul luminos al unei Morți.

7. Somn şi Raţiune

Celeritate la amânate,
pe scurt, uitate,
zile deşarte,
cu zodii blestemate,
se scurg în Uitare,
vorbe goale de zale,
însângerate înţelesuri,
pe străzile pustiite de Vise,
ce nu poartă dresuri,
devenind prostituatele propriului Somn,
al unei Raţiuni,
răvăşite de vânturile Deşertăciunilor,
infernale,
ale pornografiei cotidiene,
de la baza Societăţii de Consum Ignoranţă şi
Samavolnicie,
de pe spinarea privirilor pierdute,
sub acoperământul divin şi binefăcător,
al Iadului din bisericile,
unde până şi Dumnezeu este obligat,
să plătească taxe şi impozite,
băncilor pline de strălucire ale Diavolului,
care ne dă zilnic raţia de fericire sau suferinţă,
cu nume de Ban.

8. Clopotele Timpului

Zâmbetele isterice ale Zorilor,
stau gata să sfâşie carnea însângerată a Privirilor,
care-şi caută disperate Viitorul,
ce pare a uita să mai revină,
chiar şi sub mantia cernită şi incendiată,
de până acum,
care arde pe focul sacru al Vieții,
Clipele atât de scumpe,
dăruite spre a deveni,
Eternitate.

Clopotele Timpului,
încep să-şi bată momentele Zilei,
cu o frenezie demnă de furtunile simțămintelor,
sfinților unei Iubiri,
pe care nu o poate înțelege,
nici măcar Dumnezeul,
pierdut adânc în Străinul din noi.

9. Libertatea de Sine

Doar sacrificiile Zodiilor de Infern,
se mai aud bătând surd,
în orologiul placat cu Uitare,
din turla unei biserici a Destinului,
ce şi-a pierdut Religia Iubirii,
la ultima palmă primită de Viață,
de la Timpul rece,
dezinvolt şi înghețat,
legat cu lanțuri de fiare crude şi lacome,
la picioarele unui Cuvânt,
care încătuşează orice,
aripi, idei, simțăminte,
din respirația Libertății de Sine,
ce pare acum ca fiind a Nimănui.

10. Tainele Jafului

Evoluție şi emancipare,
în genialitatea zodiei,
maimuței de lemn putrezit,
pe care-l sculptăm,
după chipul şi asemănarea noastră,
ieşind adesea exponate groteşti,
aflate de o istorie întreagă,
în galeriile de artă,
ale crimei şi prostituției politice,
pe care le ducem în spinare,
întregul Destin al Toamnei,
care ne-a ruginit până şi frunzele Păcatului Originar,
spulberate de vânturile tăioase ale Inerției,
de a fi membri de vază spartă,
ai unei Societăți a Absurdului Conjunctural,
demonizat adesea,
de inovațiile castrate ale Evoluției,
izvorâte din tainele Jafului,
de a ne fura,
propria Eternitate a Spiritualității.

11. OUĂ ÎNCONDEIATE

Terci de primăveri scrobite cu nonşalanță,
la căpătâiul ras al Gândurilor,
prea oneste pentru a fi adevărate,
în cloaca unei Realități,
a Desfrâului Social,
ce-şi arogă dreptul,
la Monarhia Absolută a Banului,
din panoplia sfinților unui Infern,
cu nume de bănci.

Spoieli amețitoare,
acoperă desenele obscene,
din catedrala Cunoaşterii,
cu miros de duhoare spirituală,
pe pereții sufletelor,
plini de reclamele frenetice,
care se fac ouălor încondeiate,
ale propriilor noastre Destine,
vopsite frumos,
în culori cât mai calde şi vii,
dar care nu vor mai face pui niciodată.

12. Dinții stricați ai Șansei

Replici înzorzonate,
 cu cercei sfâşiați de la cadavrele Zilelor,
aruncate la coşul de gunoi al privirii tale,
reclamate de către Destin,
Frivolităților,
 unor Plăceri morganatice şi demente,
care se dezgolesc,
 în vitrina bordelului cu nume de Fericire,
unde se spală în fiecare dimineață,
Întâlnirea,
pe dinții stricați ai Şansei,
fără de scăpare,
a mormântului unei Iubiri,
ce nu mai are răbdare,
cu propriul cimitir din sânul,
Viselor ei.

13. Tinichea ieftină

Oare toate credințele se spovedesc,
 unui Dumnezeu la fel de insensibil,
 ca al Cerului fără ferestre de senin,
din sufletele noastre?

Câte trepte să fie urcate,
 pe scările care şi-au pierdut înălțimile,
 din sicriele Anilor,
ce nu-şi mai doresc,
 decât mormintele confortabile ale caselor,
de tinichea ieftină,
în care şi-au închis pentru totdeauna,
Speranțele sălbatice ale Liberului Arbitru,
pe care ar fi trebuit să-l aleagă,
legat azi de stâlpul infamiei,
tuturor păcatelor vrute sau nevrute,
ale înțelepciunilor?

14. Neglijența de a decide

Porți de diamante ale Paradisului spart,
 în lagărul de vorbe mocnite,
care ne mistuie neîncetat Sensul,
încingându-ne pe jarul Existenței,
a cărei perfecțiune diabolică,
ne tăvăleşte pe fronturile Cunoaşterii,
incendiindu-ne simțurile,
unde ne conştientizăm cu luciditate,
Moartea.

Corali de amăgiri,
ne scufundă vapoarele,
 neglijenței de a ne dezice,
odată pentru totdeauna,
de Condiția Umană,
 a celui care se pierde mereu,
numai şi numai pe sine.

15. Plictiseală şi Debusolare

Reverberațiile muşchilor unei Amintiri,
forțează lacătele ferecate ale sălilor de forță,
din Deciziilor pline de remuşcări,
tatuate în sângele unui Sfârşit,
care deşi se laudă non-stop cu măreția lui,
nu a avut în realitate,
niciodată,
un amărât de Început al său,
într-o relație unde Iubirea,
părea să strălucească în fiecare dimineață,
sub cârpa roasă de Vreme,
a Obişnuinței,
care ştergea praful mucegăit,
de Plictiseală şi Debusolare,
depus cu prisosință,
pe ochii tulburi ai Deşertăciunii.

16. Torțe vii

Limbi de foc pălăvrăgesc,
fraze lipsite de sens,
care se vreau simboluri pure,
ale Adevărurilor aprinse,
devenite Torțe Vii,
 ale Luminii Divine din noi,
ne încing Societatea de Ars Vieți,
ce freamătă frenetic în parlamentul Groazei,
noi legi ale stupului,
pentru fabricarea mierii sintetice,
care nu mai cariază colții politicienilor,
prinşi cu ocaua mică,
pe holurile unor tribunaluri ale Onoarei,
de a nu se mai putea numi Oameni.

Ruguri meschine ademenesc Destine,
în pânzele de paianjen imorale,
ale unui Dumnezeu corupt,
 până în măduva oaselor Sale,
 aşezate pe crucea lăsată spre a fi purtată,
de noi înşine,
prin catedralele sfâşiate de necinste şi
samavolnicii,
ale Lumii ce nu ne mai aparține,
demult.

17. ÎNTUNERIC ŞI LUMINĂ

Rădăcini pierdute,
se răsfiră prin părul şoaptelor tale,
atunci când mă trezesc înotând,
prin oceanul lacrimii tale de Vis,
unde am navigat întregul Destin,
spre a mă împlini ca grâu al pâinii Existenței,
pe care să o sfărâm la picioarele Zilei,
tăiată felii,
de privirile care ne-au legat lanțuri de Cer,
la altarul Nemuririi,
rămânând astrul de Lumină Divină,
al căii de foc,
pe care a călcat Dumnezeu,
spre a ne despărți,
Adevărul de Minciună,
şi Binele de Rău.

18. Simțire

Câte Verbe se vor mai naşte,
în ochii descumpăniți ai Inimilor,
care şi-au pierdut subiectele Speranțelor,
în apele învolburate ale reptilelor cu sânge rece,
devenite eternele Virgule,
din Întâmplările muşcate mortal,
la margine de sărut,
pe aripi de cer,
frânte,
unde am devenit,
pentru prima oară,
Simțire.

Ne-am trezit rupți de coala albă de suflet,
unde ne mai puteam desena,
Viitorul,
înțelegând că de acum încolo,
toate viziunile noastre,
se vor rezuma,
la ecoul surd şi rece,
al peniței părăsite de literele scrise cu foc,
pe mormântul unei Relații,
cu Timpul,
ce nu mai are demult Clipe,
pentru noi.

19. INFERNUL SÂNGELUI

Sârma ghimpată a lacrimilor,
 fără de speranțe,
rugineşte pe mormântul ridurilor,
 unui Timp al compromisului,
unde ne-am aflat în Infernul sângelui,
ce ne păzea cu străşnicie genele,
la poarta Destinului.

Regrete târzii,
ningeau peste sfârşitul de lume ale Simțirilor,
care nici să-şi regrete Visele,
 nu mai reuşeau,
în vulcanul aprins al Întâmplărilor,
unde am devenit fără să vrem,
lava pietrificată,
a statuii unei iubiri interzise,
din paginile îngălbenite a Bibliei,
ce pare azi mai mult ca niciodată,
a nici unuia dintre noi.

20. Păcate ucise

Petale de crime,
se rup una câte una,
din corola florilor,
unor suflete despărțite,
de propria lor țărână trupească,
pentru a ne arăta,
care dintre ele este cu noroc,
la poarta arsă a Fericirii.

Păcate ucise în piața mare a Destinului,
încă stau spânzurate de Trecut,
legănându-se în bătăile Vântului,
unui Regret,
pe care nici Dumnezeu nu L-a înțeles vreodată,
atunci când şi-a dorit Adevăr în loc de Minciună.

21. Privirile aprinse ale Cerului

Revolte şi remuşcări,
verighete ruginite la capăt de Speranțe,
mocirlă de sentimente,
depusă pe roțile înpotmolite ale Adevărului,
unei Lumi pe care ar fi trebuit să o ocolim,
încă din Moartea care ne-a adus Viața,
pentru a o conştientiza.

Nori de regrete plouă cu foc,
peste privirile aprinse ale Cerului,
din Apusul Sângelui,
care ne-a despărțit,
Lumina de Întuneric,
aducându-ne frigurile de nesfârşit ale Nopții,
din Cuvântul în care credeam că ne-am construit,
casa dorințelor cele mai fierbinți,
prăbuşită la cutremurul absurd,
al Lacrimii acum ruinate,
din care ne adăpam,
Fericirea,
în ochii unei Iluzii a Vieții,
pe care am fi dorit-o,
a noastră.

22. Descântece stranii

Păduri de amintiri foşnesc neputincioase,
pe ridurile fumegânde,
ale traseismului dintre Viață şi Moarte.

Descântece stranii,
înroşesc convulsiile pătimaşe ale sfinților,
din icoanele orfane de rugăciuni,
care stau spânzurate de zidurile mucegăite ale sufletelor,
într-o continuă condamnare la decapitare,
fără o sentință clară a Religiei,
care nu doreşte nici azi,
să-şi dea cărțile de joc ale Evenimentelor,
pe fața prelinsă de sudoare ideatică,
a Istoriei.

23. ȚĂRMURI NECHIBZUITE

Rădăcini de cremene aprind scântei otrăvitoare,
în Cuvintele din care ne-am născut Cunoaşterea.

Țărmuri nechibzuite,
 se surpă în propriile vene,
 ale unui sânge al Nimănui,
care pare că nu ştie să trăiască,
 dincolo de hotarele propriului fluviu
discreționar,
 al Credinței.

Raci rătăcitori,
 aleargă cu frunțile plăcerilor pasionale,
 irosite la spatele Bordelului cu Patimi,
de cleştii amantlâcurilor,
 ce vor să ne ştranguleze Existența,
Adevărului Absolut al Sacralității.

24. Muncile Deşertăciunii

Atunci când vor arde Orizonturile Înțelesurilor,
iar din cenuşa lor,
vor fi construiți noii paşi ai Credinței,
se va pogorî din înălțimile Conştiinței,
Adevărul Iluziei Vieții,
care va domni în pace şi linişte,
întreaga existență a Umanității.

Nici aripă de Gând,
nu va mai putea să tulbure cu zborul ei,
Perfecțiunea Planetară,
care se va cununa cu Eternitatea Cimitirului,
ascuns în pălmile bătătorite de muncile
Deşertăciunii,
ce va reînvia în adevărata lui valoare,
Sensul fără de Logică al Vieții,
dând casă şi masă,
Străinului din noi.

25. Constelație

Pierduți în stelele căzătoare,
ale fiecăruia în parte,
fără să ne dăm seama,
am construit o constelație a ororii,
cu nume de Societate de Consum Deşertăciune,
unde fazanii Constituțiilor masochiste,
mai cred şi acum în penajul colorat al Iubirii,
pe care-l țintuiesc la pălăriile de sărbătoare,
purtate la paradele sophisticate ale Ipocriziei,
atât de ocrotitoare cu cei avuți,
vitrege cu ceilalți,
sub numele de lege şi corectitudine.

Doar Moartea mai poate veni să ne salveze,
pe cei care mai credem în Spiritualitate.

26. La capăt de Zâmbet

Rgrete sparte,
 la jocurile pustiite de noroc ale Existenței.

Răcnete de Speranțe,
lovesc golurile Ecourilor din mormintele
Singurătății.

Ceruri căzute din înălțimile Creației,
ne strivesc Orizonturile Iluziilor Vieții,
care ne-au mai rămas,
unde să ne putem construi altare de închinăciune,
Iernilor geroase ale Cuvintelor înghețate,
la capăt de Zâmbet încremenit,
pe trăgaciul unei arme a Apocalipsei.

27. INFERN CU NUME PARADISIAC

Nu suntem nimic altceva,
decât urmele unor umbre,
care ne încolțesc în mormintele propriilor
Conştiințe.

Rădăcini amare şi amarnice de Iluzii ale Vieții,
ne înlănțuiesc cu fiecare respirație a Gândurilor,
ce ar putea muri mult mai decent,
fără să-şi conştientizeze Moartea,
născută din Zodia Neputinței,
unei Vieți,
pregătită eşecului de a Cunoaşte,
doar ceea ce este permis,
din infernul cu nume paradisiac,
al Lumii.

28. Prin noroiul Destinelor

Suntem ploile decăzute ale focului Creației,
care binecuvântează țărâna,
udând-o cu aripile libertății,
la care sperăm întreaga noastră existență?

Sau,
uriaşii cu picioare de lut ale Iluziilor Vieții,
care ne calcă neîncetat onoarea,
de a ne muri cât mai demni,
Viața,
prin noroiul Destinelor?

29. Non-Sens, Distrugere şi Uitare

Vracii Norocului au devenit şomeri,
după ce au colindat Viața la Cimitirul Veseliei,
unde petrece cu nonşalanță Moartea,
bând în neştire Clipele Frământărilor,
din cupele făurite din cranii de simțire,
ce încă n-au putrezit în întregime,
Vanitatea,
ce ne considera Existența,
ca fiind o luptă,
a Totului cu Toate,
din Vulcanul căreia,
să ne culegem lava de agoniseală zilnică,
care ne arde până la creştet,
Conştiința de a fi puternici,
şi totuşi ne credem Dumnezei pe Pământ,
fără să observăm cum vânturile pustii ale
Deşertăciunii,
ne duce cu fiecare moment care trece,
praful din țărâna trupurilor,
spre văzduhurile din ce în ce mai înalte,
unde domneşte de o eternitate,
Non-Sensul,
sprijinit de Distrugere şi Uitare.

30. Trenul aripilor

Câtă tăcere,
poate exista într-un Zâmbet,
ce pare că-şi strigă din toți porii neputința,
de a se încarna,
într-o Fericire,
din urmele căreia,
să ne făurim veşminte de Clipe,
pe care să le purtăm,
la Întâlnirea,
unde pețitoarele Iluziilor Vieții,
ne prevesteau Iubire?

În care gară mai opreşte trenul aripilor,
care să ne ducă în văzduhul nesfârşit al ochilor de cer,
pe care până şi Dumnezeu pare să-I fi pierdut,
atunci când a clădit cărămizile Dragostei.

31. Un Liber Arbitru amar

Nori cuprinşi de spaima,
 propriilor furtuni,
Turme ce n-au cunoscut niciodată,
 pajiştile Libertății,
Noduri gordiene,
 care-nghit doar vorbe-n vânt,
 netăiate niciodată,
de vreun Înțeles,
oricât de amar ar fi,
Liberul Arbitru.

Doar Şanse strecurate,
 prin sita gardurilor de sârmă ghimpată,
ale privirilor cernite,
spre a deveni zăpada troienită,
în care se ascund urmele umbrelor unor Destine,
ce mai cred în Adevărul Absolut al Existenței.

32. Om şi sacrificiu

Câtă pierdere să fi suferit Dumnezeu,
atunci când a greşit Creaţia?

Între Iluzia Vieţii şi Liberul Arbitru există o punte, Nebunia.

Fericirea este veşmântul toleranţei care se hrăneşte cu prostie.

Prin naştere ne pecetluim Moartea, iar prin moarte, Viaţa.

Singurătatea este virgula pusă acolo unde nu trebuie.

De ce replica Religiei este martiriul, suferinţa şi sacrificiul?
Oare nu pentru că Omul este înainte de toate un martir sacrificat şi plin de suferinţă?

33. ÎNTÂLNIREA NIMĂNUI CU NEANTUL

Relicve sparte pe ruinele Amintirilor,
scrijelesc numele Deşertăciunii,
pe obeliscurile Memoriei,
celor care au crezut în Sacralitate.

Muşchii umezi ai lacrimilor,
mai spală din când în când,
treptele pe care au călcat paşii sfinți,
ai Durerii de a ne putea numi,
Iubire.

Zorii mumificați ai Dreptății,
par a se nărui,
sub greutatea unui Cer plin de Reproşuri,
indiferent şi rece,
al unei Întâlniri a Nimănui din tine,
cu Neantul din mine.

34. Ospiciul Societății de Consum

Nasturii Gândurilor,
se lasă descheiați,
 de Bordelul Primitiv al Logicii.

Literele de Foc ale Înțelepciunii,
vor să aprindă soclul inert şi rece,
prea plin de igrazie al Culturii,
în timp ce Dumnezeu trage să-şi moară Moartea,
împărțită cu dărnicie Lumii.

Doar Liberul Arbitru îşi construieşte cu nesaț,
Ospiciul Societății de Consum,
unde Omenirea va fi internată,
pentru Eternitate.

35. Pe rafturile măcelăriilor

Replici tăioase,
porționează carnea Cuvintelor,
la abatorul Liberului Arbitru,
unde frazele veninoase,
ucid din faşă orice împotrivire,
de a nu fi procesat,
într-unul dintre produsele de bază cum ar fi,
supuşenia, linguşeala sau plecăciunile,
toate înregistrate ca mărci de soi,
în apanajul Ierarhiei,
unde instinctul de haită are mare căutare.

Oricine şi orice se vinde şi se cumpără,
pe rafturile măcelăriilor acestei Vieți,
în afară de Moarte.

36. ORIENTARE

Colţii sângeroşi ai Timpului,
sfâşie Apusul.

Caii sălbatici din Clipe,
aleargă Libertatea,
spre bulgărele de foc al Răscrucii,
dintre Binele de aur,
din care ne facem verighetă,
şi Răul de mocirlă trupească,
care va întinde mâna,
spre a o primi pe degetul de cununie,
al Destinului,
ce pune Liberului Arbitru,
ochelarii de cal ai Iluziei Vieţii,
spre a ne orienta,
cât mai perfect,
către Moarte.

37. Alpină

La stâna Reproşurilor,
nici o frază nu mai poate fi mulsă,
de prețiosul Înțeles,
din care se produc deliciile artei culinare,
a Înțelepciunii.

Dulăii Întrebărilor latră răguşiți a neînțelegere,
legați de gardurile,
ce par de nepătruns ale unor Iubiri rebele,
care-şi fac veacul,
pe vârful de munte al Dorinței,
crezând că vor cuceri Echilibrul,
cel mai greu versant,
din prăpastia Debusolării,
pierdută în acest ținut alpin,
patronat de Instinctul Ierarhiei,
al unei Societăți bolnave de angoasă.

38. O EXISTENȚĂ NEMURITOARE

Poate exista rațiune în arta Infernului de a ne numi Oameni?

Căror stele le datorăm țărâna trupurilor noastre care-şi aşteaptă tăcute mormântul?

Toți anii lumină ai Universului nu pot întrece în măreție un singur punct conştientizat de Adevărul Absolut.

O Existență nemuritoare se poate numi Moarte dacă nu cunoaşte Timpul şi trecerea lui?

39. Puşcărie

Gratii intrate-n grații,
în lumina palidă a Vieții,
pentru care Dreptatea,
a devenit biserica uitată a Deznădejdii,
iar plenititudinea sufletească,
sfinții care n-au reuşit să iubească niciodată.

Furtul în Morala unui hoț devine Cinste.

Câte catedrale nu s-au înălțat prin jaf,
în folosul şi binele Credinței,
pentru care nu s-a inventat încă puşcăria?

40. La sărutat de moaşte

Reclame ameţitoare şi amăgitoare,
cu Dumnezeu în poziţii din ce în ce mai
indecente,
sunt folosite,
în scopul asigurării nivelului de trai al
Paradisului,
care şi-a pierdut simţul măsurii,
încă de la darea lui în folosinţă,
celor umili şi cu frica Credinţei în sânge,
care rup Existenţa,
în fâşii multicolore de patimi şi pasiuni,
ce se vor împleti în cozi uriaşe,
la sărutat de moaşte ale Morţii,
pentru un loc cât mai călduţ,
în Lumea de Apoi,
la porţile căreia,
pare a fi o mare bătălie,
pentru obţinerea vizei de intrare.

Mai există ceva neîntinat pe lumea asta?

Poate Adevărul Absolut, care nu ne este relevat.

41. Clovnii absurdului

Cum ar fi arătat Lumea,
 dacă Iluzia Vieții nu ne-ar fi lăsat Speranța?

Dar crimele zilnice?

Cu siguranță erau mai puține,
 fiindcă făptaşii nu mai visau la Şansă,
 dar tot ea,
nu le mai dădea nici un impuls,
 savanților, creatorilor,
care aveau un crez în Dumnezeul lor.

Poate ochii copiilor bolnavi de cancer erau mai cerniți,
mai veseli sau mai trişti?

Clovnii absurdului de la cârmele guvernelor ar fi devenit mai conştienți?

Iată cum Viața,
 devine un Echilibru necesar,
între Rău şi Mai Rău.

42. VULTURI HOITARI

Zorzoane de idei înfierate,
 ning peste Apocalipsa Conştientizării Morții.

Cimitire arhipline de mormintele Adevărurilor,
zâmbesc trecătorilor cuminți,
înregimentați în corul Iluziei Vieții.

Vulturii hoitari,
 mari şi negri ai Absurdului,
se învârt deasupra unui cadavru de Iubire,
dorind să-i sfâşie
 şi ultimele bucățele,
 din carnea Clipelor putrezite,
pe oasele albite ale Uitării.

43. Adevăratul Dumnezeu

Nu pot să cred în Dumnezeul Omului,
făurit din Liberul său Arbitru,
în care se încarnează Iluzia Vieții.

Adevăratul Dumnezeu,
este Lumina Divină a Adevărului Absolut,
o Conştiință Universală,
care nu-ți va cere să te rogi Umilinței,
sau să faci mătănii Averilor Bisericeşti,
ci doar să fii drept cu tine însuți şi cu cei din jurul tău.

Nu sunt ateu,
fiindcă Dumnezeul meu este Lumina Divină,
dar nici credincios,
în religiile făcute pentru a supune ființa,
şi nu pentru a o elibera.

44. Condamnați la Necesitate

Lacătele Cuvintelor de plumb,
 închid lanțurile grele,
care abia se mai târăsc,
duse de paşii Absurdului,
spre închisoarea noastră cea de toate zilele,
Existența.

Ninge cu Moarte,
troienind Deşertăciunea cu noi suflete,
a căror unic sens este eliberarea de Viață,
după executarea condamnării,
 la Necesitate.

45. Obrajii Hazardului

Regulamentul sângelui Adevărului,
prevede,
să bată Inima Minciunii,
în ritmul de dans,
jucat,
pe melodia unui Dumnezeu,
ce pare că şi-a pierdut grațiile divine,
devenind prea mult,
Om.

Doar sentimentele se mai încurcă uneori,
cu ploaia de vorbe amare,
ce cad şiroaie,
peste obrajii îmbujorați ai Hazardului,
care nu înțelege,
cum de a căzut Iubirea de pe tronul ei divin,
tocmai peste floarea zâmbetului,
pe care o poartă la butoniera Destinului.

46. Piesa Destinului

Sunt adesea o scenă părăsită,
cu scândurile Fericirii putrezite,
pe care nu mai joacă demult,
actorii Iubirii.

Aştept în zadar gongul Regăsirii,
care să-mi bată Eternitatea Clipei,
în care am reconstruit,
un întreg Univers,
al ochilor tăi,
de Nemurire.

Privesc la fantomele spectatorilor Întâlnirii,
care ne aplaudă piesa Destinului,
ce nu s-a jucat niciodată,
pe strada Umbrelor unei Îmbrățişări.

47. Adevărata credință

Podurile de Vise,
 ne leagă mai mult de Pământ,
 decât cele de piatră ale Realității.

Zugravii politicilor,
pot acoperi mai multe Adevăruri,
dacă vor folosi armele Iubirii,
 decât pe cele ale Duşmăniei.

Adevărata credință este să ai un ideal,
pe care să-l divinizezi,
dar să nu-l atingi niciodată,
chiar dacă-ți va cădea umil la picioare,
fiindcă va deveni fața neruşinată,
a Iluziei Vieții,
din care-ți va rânji,
Liberul Arbitru.

48. Copacii Regretelor

N-am înțeles niciodată,
de ce Primăverile mor,
iar frigul din urmele Pasiunilor,
îngheață Aşteptările,
îmbrobodite cu veşmintele Minciunilor,
la colțul străzii Dor.

Copacii Regretelor,
din părul albit al Anilor,
au înflorit în toate culorile ridurilor,
prin albiile cărora,
curg fluvii de transpirație sentimentală,
ale cărei țărmuri,
se lovesc dureros,
de fața răvăşită,
a pierderii pentru totdeauna,
de noi înşine.

49. Alinare

Deschide-mi Doamne,
 poarta Adevărului,
să înțeleg,
de ce Orizonturile,
 mor strivite,
tocmai de cerul senin,
 al ochilor Tăi,
iar libertatea,
 înseamnă adeseori încătuşare,
de Verighete,
 ce nu vor crede niciodată în Iubire,
decât în biserici,
 clădite fără de Dumnezeu?

Încotro,
 voi mai găsi alinare,
dacă Moartea,
a devenit mai liberă,
decât Viața,
iar Minciuna,
mai adevărată decât un Adevăr?

50. În colivie

Căderile surde ale Surâsurilor,
au devenit un simbol,
al Existenței,
atunci când,
au fost troienite în Clipe grele,
înlănțuite de Amintiri,
spre a fi arestate,
într-o Inimă de diamant neşlefuit,
precum mi-e sufletul,
pe care să-l aşez,
la cerceii Patimilor,
puşi cu sârguință la urechile,
Morții.

În colivia Liberului Arbitru,
am realizat cât de închis pot să-mă trăiesc viața,
abia atunci când s-a stins lumina Iluziei Vieții.

51. Liberul Arbitru al Omului

Ziduri morganatice,
rătăcesc printre ruinele sufletului meu,
care era undeva-cândva o catedrală,
în razele privirii unui Dumnezeu,
pe care l-a pierdut,
la răscrucea Demnităților,
unde m-am simțit umilit şi înşelat,
de Liberul Arbitru al Omului,
care-L vedea cu totul şi cu totul un Altul,
decât ceea ce ar fi trebuit să fie.

Atunci am început să construiesc din nou,
înlăturând mlaştinile şi burienile Amăgirilor,
aşezând fiecare cărămidă a Iubirii,
pe soclul de onoare al Adevărului,
zidind în cele din urmă,
un palat al Înțelepciunii,
unde am intrat cu sfială.

52. DESCOMPUNERE MENTALĂ

Orori de presentimente,
îşi flutură stindardele vinovate,
peste politicile ucigătoare ale Moralei,
unei Lumi,
a declinului şi dezastrului spiritual.

Rădăcini ce par a-şi fi pierdut,
țărâna trupurilor,
în inimile cărora să se înfigă,
devenindu-le casă,
stau putrezite şi purtate de Vânturile Înstrăinării,
prin deşerturile fără margini,
care însoțesc Cuvintele,
într-o caravană a descompunerii mentale.

53. Greierii viselor

Când cimitirele îşi vor pierde rostul,
Lumea va fi dispărută demult.

Doar stelele ce încă nu şi-au murit anii de lumină,
vor mai rătăci visătoare,
peste gheața însângerată a umbrei unui Cuvânt,
ce trecuse mai demult decât Vremea,
şi se numea Iubire.

Nici greierii viselor nu-şi vor mai cânta,
apăsătorul marş funebru al Iluziei Vieții.

54. Moneda Lumii

Raze de dor,
înlănțuiesc cu îmbrățişări Speranțele,
țâşnind printre norii Depărtărilor,
atât de apropiate Deşertăciunii,
încât până şi Visele primeau un gust amar,
fiind asortate cu zahărul Amăgirii,
adus tocmai de la băcănia insalubră a Timpului,
unde se vând Clipele Eterne,
din ce în ce mai multe,
pe mai nimic,
traficanților de Întâmplări,
care le duc în bordelurile Destinului,
spre a câştiga cât mai mult de pe urma lor,
fiind plătiți în cea mai valoroasă monedă a Lumii,
cu nume de Nimicnicie.

55. Vulcanul Zădărniciei

Spini debusolați,
dau anunțuri la Mica Publicitate,
fiindcă-şi caută capete,
pe care să le transforme în Crişti crucificați,
pe Soarta unei Credințe,
ce ar părea a Nimănui,
dacă nu ar fi sângele Suferinței,
care să țâşnească din vulcanul nestins,
al Zădărniciei,
unei Istorii a Neînțelesului.

Se cutremură până şi ruinele bisericilor,
ce-au fost zidite de natură,
în cimitirele genelor noastre,
care ne-au dictat mereu,
cum să urmăm,
calea prăfuită şi criminală,
sadică şi ticăloşită,
a unui Liber Arbitru,
al Iluziei Vieții,
pentru a ne recâştiga adevărata Libertate,
prin Moarte.

56. Trupuri firave

Lacrimi de trandafiri,
se scurg pe altarul neînțeles al petalelor,
pe care şi-au scris Ploile,
jurnalele intime de fiecare zi,
pline de poezie şi candoare,
atunci când au udat,
țărâna trupurilor firave ale Sentimentelor,
care se înțepau deseori,
în spinii solitari ai Momentelor,
unei primăveri aprinse,
în inimile noastre.

Nimeni nu ştia că într-un apus însângerat,
toate acestea,
vor fi retezate de cleştele nemilos al călăului,
cu nume de Iluzie a Vieții,
pe eşafodajul Liberului Arbitru.

57. UN DUMNEZEU AL GREŞELILOR

Aripile frânte ale Amintirilor,
se risipesc în sângele vulcanic al Dorului.

Zbor de gheare,
 peste buzele nestinse şi capricioase ale
Cuvintelor,
ce sfâşie scările Ierarhiei,
 unde lumina existenței ochilor de zăpadă ai
Adevărului,
este vrăjită,
 de reptilele veninoase ale norilor,
 din cugetele pătate,
 de prea multă ploaie de basme,
 care ne minte Voința,
seducătoare a democrației Iluziei Vieții,
învățându-ne primii paşi ai compromisurilor,
 în timp ce ne lovim de bastonul de oțel,
al Liberului Arbitru,
dat de un Dumnezeu al greşelilor,
pe care nu le vom putea înțelege niciodată,
ca fiind necesare.

58. Cine ştie?

Ne-am tatuat de dincolo de naştere,
 cu simbolul Morții acestei Vieți?

Să fim realitatea unei himere,
a unei lumi care nu ne aparține?

Cărei umbre de Iubire şi Conştiință,
 a Cerului de Clipe,
 îi aparținem de fapt,
odată ce Destinul,
 pare a se sfârşi de fiecare dată şi negreşit,
în cimitirul Gândurilor,
greşite sau nu?

Să aflăm că suntem un joc al ielelor nebune,
pe fluviul unui Vis abia după ce nu vom mai fi?

Poate un soclu al unei cruci,
 pe care nu am înțeles-o niciodată,
care s-a sfărâmat la picioarele,
 Vanităţii, Îndoielii şi Deşertăciunii?

Cine ştie?

Oare chiar ştim?

59. OSPICIU SOCIAL

Aş vrea să deschid larg,
uşile aripilor frânte din Simţire,
indiferent de frigul rupt din Gândurile,
ce au apăsat atât de mult Lumea,
încât au devenit a doua personalitate a ei,
prin Cunoaştere,
creînd un alt Univers,
un Ospiciu Social,
unde stelele sunt şomere,
iar galaxiile au un buget de cheltuit,
pentru tâlhăriile şi ticăloşiile celor aleşi,
de băncile interstelare.

Decât să conştientizăm o astfel de Existenţă,
a Desfrâului,
era mai bine să nu realizăm acest lucru,
dar atunci cu ce s-ar mai fi hrănit Moartea,
dacă nu ar fi existat pentru noi?

60. UNDEVA - CÂNDVA

Țărmuri însingurate,
care şi-au pierdut oceanele Viselor,
devenite oaze de dor,
în deşertul pustiului din urmele şterse,
ale Amintirilor,
unde Fericirea a devenit,
Moarte,
iar Destinul,
Mormânt,
lovesc abisul norilor din suflete,
cu furtunile Inimilor,
unde mai fulgeră,
cu Iubire.

Mănunchiuri de valuri ale Lacrimilor,
se strâng în buchete de Regăsiri,
spre a fi oferite Trecutului,
ce pare de neînțeles,
în noianul de vorbe goale,
din ce în ce mai străine,
ale Zilelor naufragiate,
din Paradisul care ne-a unit,
undeva- cândva.

61. LA BOTEZUL MORȚII

Am sărutat pălmile Zodiei,
 care m-a născut,
din Lumina divină a Zorilor,
Conştientizării Cunoaşterii,
unde Steaua mea,
venise să mă boteze cu Moarte,
pe cântarul unei Lumi,
pe care o primisem drept verighetă,
a propriului Destin,
unde nu ştiam cât voi cântări,
la împlinirea mea cu Nemurirea.

Şi am strigat din toate puterile galaxiilor,
ce-mi deveniseră trup,
unele moarte mai demult decât Vremea,
ce-mi dăduse atomii,
propriilor stele ale simțirii,
spre a deveni,
poezia freamătului unei Eternități,
a unui Dumnezeu,
pe care doar regăsirea,
 îl poate înțelege pe deplin.

62. Rana Creației

Să fim rana Creației unui Dumnezeu care nu ne-a vrut?

De ce a lăsat atât de neînțeles Străinul din Noi, ca nu cumva să-L descoperim,
cu adevărat?

Dar Păcatul Originar, care ne învinovățeşte de ceva ce nu am făcut personal?
Cum de ne-a fost pasată această vină colectivă şi din ce cauză?

Ce caută Iluzia Vieții cu înşelătorul ei Liber Arbitru în această ecuație a suferinței?

63. NEGURA PROSTIMII

Podurile în construcție ale Privirilor,
trec apăsătoare,
peste bănci de plumb,
dintre bisericile Compromisurilor unor Bani,
şi divinitatea,
ce pare că ne-a părăsit de orice Speranță,
a unei lumini,
de la capătul tunelului cu nume de Bun Simț.

Macarale ale prostituției politice,
ridică noi palate de bordeluri parlamentare,
din ce în ce mai strălucitoare,
peste negura cotidiană a prostimii.

64. Era Fumului

Trăim o eră a Fumului,
de şenile în războaie,
sau roți care ne învârt creierele,
într-o horă a poluării,
de noi înşine,
din ce în ce mai depărtați,
de natura Luminii Divine.

Mereu afumați,
nu înțelegem,
Calea către Crâşma Credinței,
devenită bordelul parohilor de lux,
al politicilor de marketing,
viitoare şi trecute,
ce vând orice la preț de speculă spirituală,
de la lumânări la cap de Iluminare moartă,
până la icoane de răspunsuri,
din ce în ce mai deocheate.

65. Imperfecțiune şi Perfecțiune

Să fi căzut în grațiile Libertăților decăzute,
la împlinirea unui Soroc,
la care Dumnezeu nu se aştepta,
să fie chiar roata de moară,
a Speranțelor Sale isterice,
cu privire,
la ce anume poate însemna Fericirea,
Dorința şi Conştientizarea Cunoaşterii?

Poate că Imperfecțiunea,
ar trebui să ne devină alean, altar şi povață,
iar noi prin curaj şi abnegație,
să descoperim,
infinita Perfecțiune Pură,
ce izvorăşte din aceasta,
devenindu-ne,
adevărata Mare Eliberare de noi înşine,
decât ceea ce Morala Omului,
sau ale Dumnezeului creat de acesta,
consideră a fi Perfecțiune.

66. CAVOURILE TRUPURILOR

Coroane de Vise,
se aştern pe mormintele Amintirilor,
ucise în zorii sângerii ai unui Sânge,
în genele căruia au fost lăsate,
 Iluzia Vieții şi Liberul ei arbitru.

Dansurile funebre ale norilor,
ce ne răcoreau cândva Inimile,
cu ploile reci de săruturi,
se reflectă,
 pe bolțile de marmoră neagră,
 ale cavourilor trupurilor noastre,
în care ne-am închis pentru totdeauna,
Simțămintele.

67. Florile noastre

Flori de gheață,
 dăruite troienelor,
 din Cuvintele degerate,
par a se topi,
în ochii de cer,
ai Luminii Divine,
prin care mi-ai privit,
sentimentele.

Flori de cer,
spală cu apa lor nemuritoare,
lacrimile mormintelor de paşi,
pe care ar fi trebuit să-i fi făcut,
pe puntea îmbrățişării.

Flori de hârtie,
pagini nescrise,
ale unei Iubiri,
decăzute din Paradisul Eternității,
pe răceala Cimitirului,
dintre palmele sângelui tău,
şi respirația viselor mele.

68. Joc diabolic

Clepsidre de patimi,
cântăresc Existențele obeze de suferințe,
într-un joc diabolic,
al Absurdului cu Deşertăciunea.

Rouă de patos,
speli fața nevăzută,
a unui Dumnezeu pe care L-am creat,
pentru a ne putea ucide adversarul.

Zei de oțel,
topit din săbiile,
prin care ne-am încoronat Moartea,
drept împărătească a Voinței.

69. Câte vieți ne sunt necesare

A învățat cineva să numere,
 Infinitul Adevărului Absolut,
sau câte vieți ne sunt necesare,
 pentru a ne înțelege sensul Morții?

Poate vom afla câți paşi mai avem de făcut,
până când ne va fi dat să ne cunoaştem,
icoana propriei Iluzii a Vieții şi cauza ei?,
să o ştergem în fiecare dimineață,
cu respirația adevăratului înțeles,
al menirii pe acest Pământ.

70. Rolurile Existenței

De ce ne-a luat Dumnezeu,
toate rolurile acestei Existențe?

Nu putea să ne fi lăsat şi nouă,
măcar unul secundar,
de dus tava prostiei la masa prostituției politice,
de exemplu?

Ştiu că mulți vor spune, asta şi facem.

Nu, le răspund,
Este doar Iluzia Vieții lor,
atâta timp cât trecutul Liberului Arbitru,
ne arată doar o cale a unui Destin,
şi nu mai multe,
cum ne minte cu neruşinare viitorul,
că aceea ar fi cea aleasă.

De către cine şi pentru ce Deşertăciune sau
Absurd?

Dacă am avea posibilitatea,
să ne vedem,
doar cu o fărâmă din ochii Adevărului Absolut,
oare cum am arăta,
cum ar fi Dumnezeu şi Creația Lui,
dar Timpul şi Spațiul,
Lumea în ansamblul ei,
sau Conştiința socială şi individuală?

71. Nota de plată

Singurătatea,
 l-a determinat pe Dumnezeu să creeze,
o Lume,
 pe care nu cred că şi-ar fi dorit-o niciodată.

Să fi fost atât de debusolat şi angoasat,
încât multe din măreţele Sale realizări,
 par mai degrabă a fi injurii,
 la adresa Existenţei,
 decât biserici sufleteşti,
 gata de întrupare,
 în atomii stelari ai Gândurilor.

Şi atunci,
de ce îi lasă pe alţii să plătească,
nota de plată,
a Păcatului Originar.

72. POCĂINȚĂ

Clovnii frazelor de plumb,
au fost în cariera lor,
sfinții unor icoane,
pe care nici Păcatul Originar,
travestit în obligație,
pocăință şi plată pentru greşeli imaginare,
ale nu ştiu căror gene ale înaintaşilor,
nu-i mai înțelegea.

Atunci când şi-au schimbat cariera,
au furat de pe murii reci şi posomorâți,
azi ruinați,
ai bisericilor de interese,
întreaga vopsea a ouălor încondeiate,
în care pare că s-ar fi aflat,
Viitorul,
pentru a-şi acoperi urmele pline de pucioasă,
care li s-au lipit pe tălpile Destinelor,
în periplurile dese,
prin Iadul Conştiinței de Sine,
redevenind capabili să iubească din nou,
oamenii.

73. Pentru totdeauna

Nu pot să cred,
că marea greşelilor,
poate rupe atât de uşor,
țărmurile statuii unei Iubiri,
la care ne-am întâlnit,
doar odată în Viață,
Eternitatea,
pe care am rupt-o,
în două jumătăți de inimi,
apoi le-am ascuns,
în buzunarele rupte,
ale Destinului,
şi odată pierdute,
oricâte alte jumătăți am găsi,
nici unele nu se potrivesc,
cu Eternitatea,
pe care tocmai am părăsit-o,
Uitând,
pentru totdeauna.

74. CORBI ŞI AMĂGIRE

Garduri de întrebări ne închid Visele,
devenite nori de sudoare,
prelinşi pe cerul unui Destin,
ce pare al nimănui.

Regrete vrăjite,
îşi pierd corporalitatea,
pentru a se transforma,
în stafiile unor Doruri,
ale neînțelesului.

Corbii nenăscutelor Amăgiri,
încă se mai rotesc deasupra Speranțelor,
gata să fie sfâşiate,
la cea mai mică tresărire de împlinire.

75. Pustiu şi consolare

Porturile urmelor pustiite,
de Iluzia Vieții,
par a-şi fi pierdut paşii vapoarelor,
care le duceau,
în depărtările adânci,
din nemurirea fermecătoare,
a Regăsirii.

Doar Liberul Arbitru,
le mai consolează din când în când,
cu o fărâmă de Speranță,
izvorâtă şi ea din Steaua Singurătății,
unei poveşti de iubire,
a Nimănui.

76. Existență de fum

Cuvinte de vânt,
aripi fără zbor,
regrete zadarnice,
în Zile care dor,
Existență de fum,
lacrimi de scrum,
cenuşă de înțelesuri,
zodii amare,
fețe cu priviri neclare,
întorc roțile de foc,
ale Deşertăciunii,
unor Destine aprinse,
ce vor deveni prin Moarte,
Torțe ale Mormintelor,
din sufletele noastre?

Sau vor lumina stelele regretelor,
unor iubiri,
pe care nu le-au înțeles niciodată?

77. La bursa Credinței

Ploi de regrete,
se scurg pe Adevărul Absolut,
al Existenței Liberului Arbitru,
născând o Lume a suferinței,
vărsată-n drumul Destinului,
unor Iluzii ale Vieții,
din nopțile ce par pierdute,
pe fața unei Dimineți a Compromisului,
dintre nevoie şi necesitate.

Lacrimi de scrum,
strigăt surd de patimi,
ning peste religiile Minciunii,
troienindu-le sfinții cucernici ai speculațiilor,
cu noi câştiguri surprinzătoare,
la bursa Credinței.

Tipărită la

